

האם היה יצחק רבין סוכנו של מאיר יערי

בצה"ל? * מי בכה ביום התכסרותו של בן גוריון? * מדוע קורא בגין ליערי.. מורי רבין

ש: הליכוד טוענים שאינכם אלא מהדורה חדשה של מפא"י...
אמנון: הליכוד יכולים לטעון מה שהם רוצים. אנחנו, מצידנו, לא נעשה שום מהלך העלול להתפרש כאילו אין לנו סליחות להם. מבנים ופולחנים.
ש: המערך מכנה אתכם, בופמרקט...
אמנון: אנחנו מבנים גם אותם. מבנים אתם ואפילו מבנים לפלוח להם. לפלוח ולהבין — זו סיפמנו.
ש: יש הרגשה בציבור כאילו אין לכם כמות מה להציע.
אמנון: לגבי הציבור מחילתנו נתונה מראש. אתה יכול למסיר לציבור כמלוא האחריות ש"פלתנו לו. סלחנו, ואנחנו מבקשים שיחזרו ה"בית.
ש: העם אינו נוטה באחרונה...
אמנון: נפיתו של העם ידועת לנו, וב"כוננתו להעביר ככנסת חוק שיגלה סלחנות מפ"י ליגה לגבי נפיות אלה. בשלב זה אנחנו מבנים את העם ונשתדל לפלוח לו במידת האפשר.
ש: ביוקרא' פרק מז' נאמר: בכה אמר השם.
אמנון: אטם או לא אטם, גם לו אני פולח, גם לו, לכילם, תנועתנו תפרסם מדיקה שבה יפורטו סידרי הומאם בהם אעניק את מחילתי לקהל מאמיני, בהרבה לפני בית. רק אמר להם, דבר אחד לא אהיה מוכן לפלוח. אם יהרסו לי את הדשא. רק לא את הדשא!
רדו מהדשא..."
 (חותם — על־המישמר)

יורשו של ז'בוטינסקי

מנהיג מפ"ם, מאיר יערי, במאמרו, נאחזים בקליפה וזורקים את התוך. תוקף את סיגנון הצגת הדברים כפי שהיא מקובל על הכתבים המדיניים של היום, תוך שהוא מכריז על מינהגו להלך עם יריביו, בלא כעס ובלא משוא־פנים.
 כהוכחה לכך, מציג מאיר יערי את יחסיו עם ח"כ מנחם בגין, מנהיג הליכוד: "כך נפגש אני בכנסת אפילו עם מר בגין, אשר על תורתו ו"תוכניותו הנני מותח את הביקורת החריפה ביותר. בגין ואנשיו, עד גיל 15, נימדה עם הניכוי השומרי־הצעיר, אבל הצטרף אחר־כך, לביתנו והפך יורשו של ז'בוטינסקי. בשיא־לב לעסרו הקצר בתנועתנו, היה הוא נוהג לברך אתי בשם, מדרי רבני. אך לא טעיתי בו, כיודעי נאמנה, כי רומיו זה נגמר אצלו בגיל 15."
 (על־המישמר)

פסוקי השבוע

יגאל ידין, על ביטוח תוכניתו, "חדשות ועתיקות" בטלוויזיה: "הממשלה חוששת לא רק מחדשות, אלא גם — מעתיקות."
מאיר עמית, על הבחירות בתנועתו: "כל שיהיה בד"ש זוכה מייד בכיסוי מירבני ב"טלוויזיה הממלכתית שלנו."
ח"כ יצחק רפאד: "אני מאמין במצפון ה"חברים ובאחריות התנועתית, שיעמדו נגד כל הקנוניות."
ליני שרון, רעיית מנהיג שדומציון: "אם המדינה תישאר — עם הכישרון שלי יישאר."
נשיא ארצות־הברית ג'ימי קארטר לייצחק רבין: "האם אינכם מסוגלים להבין כי גם לנו יש אינטרסים מסויימים שאנו חייבים לשמור עליהם?"
הסאטיריקן ב. מיכאד על הנ"ל: "הוא נתן לנו אלף שנים, וגבולות בני־הגנה, וגבולות מישפטיים, ומאות השלום, ותחנות־אתראה, ואפ"י שרות הגנה מעבר לגבולות, ואפשרות גבולות מעבר להגנה, ועוד ועוד ועוד."
גינן רודס, מנהיג המיעוט הריפוב"י ליקני בבית־הנבחרים האמריקאי, על נשיאו: "תוך חודשיים הוא השניא את עצמו על יתר מדינות משהצליחו מרבית הנשיאים תוך ארבע שנים... בסך־הכל זוהי שואה."
ח"כ חיים לנדאו: "אני יוצא לארצות־הברית כדי לנסות לתקן את העיוותים של ראש הממשלה יצחק רבין."
מוז"ל ההסתדרות ירוחם משל: "ועוד קצת נראה, שאם־כי המצב רחוק מכך שיוכל להיות נורא, גם אינו כה שחור כמו שנדמה לעיתים."
העיתונאית הדדה ברשם: "אבל אם הי עצמאות הנשית אמורה להירכש באוננות וסיפוק מהיר ובטוח, הרי זו עצמאות עקרה מאד; ואם פירושה של המהפכה הפמיניסטית גילוי האוננות — הרי זו תגלית לא־חדשה ולא־מלהיבה."
 (על־המישמר)

הוא לא היה רמטכ"ל

הפרשן־המדיני שלמה נקדימון, ברשימתו, "אנ"טומיה של התמודדות", משווה בין הקאריירות של ראש־הממשלה יצחק רבין ושר־הביטחון שי"מ עזר פריס בשנות ה־50, תוך שהוא מציג את עוינותו של בן־גוריון כלפי ראש־הממשלה ה"נוכחי:
"רבין אכן היה קצין יכולת מצטיינת מעולה. עוד במלחמת־השחרור, אך הוא לא היה, נקי לגמרי מפעילות פוליטית, גם כמותם ימים. רבין צמח בסופר־שלידבר בפלמ"ח, שבו הדוקטרינה הפוליטית היתה חלק בלתי־נפרד מן התפישת הצבאית. ראשי מפ"ם, שחתרו לקיים את הפלמ"ח, מצבא מעמדי ופועלי, נתקלו בידו הקשה של בן־גוריון, שסירק את המטה הנפרד של הפלמ"ח ושילב אותו בצה"ל. מרבית מפקדי הפלמ"ח פרשו מצה"ל באורח כופסן, לפי הנחיות מפ"ם, היחיד ששארו בצה"ל ולא הלך עם חבריו היה יצחק רבין.
אולי בתגובה על הביקורת שנמתח עליו חבריו לפלמ"ח, על אשר לא הלך עימם, גילה רבין את נאמנותו לכור־מחצבתו הפוליטי בדרך בלתי־שיגרתית. הוא נהג לדחוק לצמרת מפ"ם, שהיתה מוקימת דיונים שרמטיים בנושאים ביטחוניים צב"איים, מידע והערכות בנושאים אלה. מנהיגה ה"ישיש של מפ"ם, מאיר יערי, גילה לא־מבכר פרשה סלתי־ידועה זו בקאריירה של רבין, כי "אימרו: הוא היה המקור היחיד שנותר לנו כצבא".

"קשה לרעת אם בן־גוריון ידע אי לא ידע על כך, אבל הקונפליקט בין רבין לבין בן־גוריון על רקע זה התגלע בשלהי 1949, כשנערך כנס ארצי של הפלמ"ח. על קצונו צה"ל נאמר להיש"תתפ, בכנס, אך רבין הפר את ההוראה וקיבל נזיפה מן הרמטכ"ל דאז. לימים סיפר הרמטכ"ל רבי־אלוף מרדכי מקלף, בראיון עם ד"ר מיכאל כריזוהר, כי כאשר הציג לבן־גוריון למנות את רבין לסגן רמטכ"ל הגיב הזקן כועס: "כל עוד אני שר־ביטחון, הוא לא יהיה רמטכ"ל..."
 (דיעות אחרונות)

רבין נוגע עמוק לליבו של בן־גוריון

בפרק נוסף מסידרת מאמריו של מיכאל כר"זוהר, על שנות ההכרעה הגורליות של בן־גוריון, הוא מתאר מערכת־יחסים שונה בין ראש־הממ"שלה דאז לראש־הממשלה בהווה, כפי שזו באה לידי ביטוי שעה שבן־גוריון החליט, ב־63, להתפטר מתפקידו:
"יותר מכל הפניות נגע לליבו ביקורם ה"פתאימי של האלופים יצחק רבין ומאיר עמית. הם הופיעו בביתו לפנות ערב. רבין היה נרגש ביותר. הוא סיפר לזקן, כי הודיע על התפטרותו לאלופי צה"ל, וכולם נדהמו. אחד האלופים אמר שזה אסון. רבין הדגיש שאין הצבא מתערב בתוכניות, ואינו מהווה גורם האסור לו ללחוץ, אבל הוא, רואה בכך אסון. שלוש ה"שנים הקרובות, אמר רבין, יהיו קריטיות לעם ישראלי. האם נצליח להרתיע את האויב? ייתכן שתקום אחרות עמיי־ערב ונקטמד במלחמה חמה רח"י. רבין חשש ש,מלעדי בן־גוריון יהיה קשה מאד לצבא. יאכזר כל אמנון".

בהמשך מספר ד"ר מיכאל כר"זוהר על אותה פגישה: "לימים סיפר הזקן, שבאותה שעה פרץ רבין בכמי. רבין, מצידו, הודה שיהיה נרגש ביותר, אך לא עד כדי דמעות. עיון ביומנו של בן־גוריון מראה, שהוא היה זה שהתרגן רבין עד דמעות ממה שאמר לו יצחק רבין. דבריו נגעו עמוק לליבו, כתב ביומנו, ובקושי החנקתי ריג"שתי ודימעותי..."
 (דיעות אחרונות)

אמנון רובינשטיין מעניק מחילה

עורכי מדור הסאטירה של שבועון על־המישמר, חותם, יעקוב לור, יהודש סובול והלל מיטל פונקט, מנסים לשעתא את פרופ' אמנון רובינשטיין, מראשי ד"ש, ככהונת שר־המישפטים בממשלה שתקום לאחר הבחירות:
"ש מר רובינשטיין, מדוע מפ"ם תוקפת את כם בחריפות רבה כליכך?
אמנון: היא תתקוף, אנחנו נהדוף, יש עימנו אנשי־צבא עתירי ניסיון יודע בתחום זה. אני מכין את מפ"ם ופולח לה.

רייכהנסט כמו לרקוד בתום המסיבה. ואילו האמת היתה שהיחידים שרקדו היו גיל ריאלוני.
ח"כ יחיאל לקט הוא הח"כ שכינה בתפקידו פרק זמן קצר יותר מכל ח"כ אחר בכנסת השמינית, אחרי שנק"ר א משליחתו בארצות־הברית לתפוס את מקומו של שריהשי כון **אברהם עופר**. שעה שי לקט בילה בנעימים במסיבת הסיום של הכנסת בחדר הירון שלמי, החליט ד"ר **מויקלדוש שלמן**, מנהל מחלקת־היולדות בבית־החולים ביקור־חולים בי ירושלים כי אשתו של לקט, **רותי**, תלד בניתוח קיסרי. רק בתום המסיבה התבשר לקט. שהוא כבר אב לשתי בנות, כי נולד לו בן במישקל של אר"בעה וחצי קילוגרם. הגיב האב המאוסר: "אני רואה שלברית הוא יבוא כבר עם ילקוט".

אהרון ברק היועץ־המישפטי־לממשלה, השתתף בשבוע צלטנו. בעוד שהמישפטים ובני־המישפחה של המנוח הצטופפו סביב קיבורו, התבודד ברק מאחרי אחת המצבות, הסתתר מצלמים.

הודיעו כי אינם סומכים על איש מאחר שיש ח"כים־לשעבר שחייבים להם כסף עד היום, עוד מהקדנציה הקודמת.
מועדון אל מאצ'ו שבי יפו העתיקה הפך, מאז החלו מבקרים בו שחקני־הכדורסל של מכבי תל־אביב, למקום שי באופנה. בשבוע שעבר הגיעה לשם גם הדוגמנית־שחקנית משוררת איריס רוזנברג, בחברת ידיד בלתי־מוזנה. אי ריס ובן־יוגה נתבקשו על־פי מינהג המקום, לשלם מייד עם קבלת המשקה הראשון. דוויי דסקו נעלבה, קמה, לקחה את בן־יוגה ועזבה את המקום בי הפגנות.
בחוגי העיתונאים מת לווצים, כי כאשר שמע הכתב המדיני של הארץ, **בתי גורן**, שהיה מתומכיו הנלהבים של שר־הביטחון שמעון פרס לי ראשות־הממשלה, שמועמדו הפ"י סיד, נאנח זאמר: "לכל הרוי חות, שלוש שנים של כתיבה אובייקטיבית הלכו לאיבוד!"

בתוכנית **אירם** ומצב רוח של **יעקב אגרון**, סיפר המהנדס **יוסף דוריאל** על התגובות שהגיעו אליו לפני שנים, כאשר פירסם לראשונה את התיאוריה שלו על "טרוף